

40

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 11 lutego 1972 r.

w sprawie orzeczeń lekarskich o dopuszczalności dokonywania zabiegów sztucznego uodpornienia w celu uzyskania surowic testowych.

Na podstawie art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. Nr 55, poz. 434. z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Orzeczenia lekarskie o dopuszczalności dokonania zabiegu sztucznego uodpornienia w celu uzyskania surowic testowych wydają stacje krwiodawstwa oraz inne zakłady służby zdrowia uznane przez Instytut Hematologii za posiadające warunki do wydawania takich orzeczeń.

§ 2. Orzeczenie o dopuszczalności dokonania zabiegu sztucznego uodpornienia wydaje się po przeprowadzeniu badań lekarskich w zakresie przewidzianym dla krwiodawców.

§ 3. 1. Orzeczenie o dopuszczalności dokonania zabiegu sztucznego uodpornienia może być wydane w stosunku do osoby:

- 1) odpowiadającej wymaganiom stawianym krwiodawcom,
  - 2) pouczonej w sposób dla niej dostępny o istocie zabiegu sztucznego uodpornienia oraz o ewentualnych powikłaniach i następstwach związanych z tym zabiegiem,
  - 3) która zobowiązała się do poddawania się zabiegom niezbędnym do uzyskania sztucznego uodpornienia, a następnie do odpłatnego oddawania krwi do wytwarzania surowic testowych, a także do ścisłego przestrzegania wskazań lekarskich po zabiegu i po uzyskaniu uodpornienia, oraz
  - 4) co do której nie zachodzą przeciwwskazania określone w dalszych przepisach rozporządzenia.
2. Osoba, która wyrazi zgodę na dokonanie zabiegu

sztucznego uodpornienia, podpisuje oświadczenie według ustalonego wzoru.

§ 4. 1. Orzeczenie o dopuszczalności dokonania zabiegu sztucznego uodpornienia nie może dotyczyć:

- 1) kobiety w okresie rozrodczym, chyba że kobieta utraciła zdolność płodzenia,
- 2) osoby wykonującej zawód, z którym łączy się niebezpieczeństwo urazów fizycznych,
- 3) osoby, u której stwierdzono przeciwwskazania do wykonania zabiegu sztucznego uodpornienia z innych powodów.

2. Okoliczność utraty zdolności płodzenia (ust. 1 pkt 1) powinna być stwierdzona przez dwóch lekarzy specjalistów w zakresie ginekologii i położnictwa, a jeżeli utrata tych zdolności nastąpiła w wyniku amputacji organów rodnych — przez zakład, w którym zabieg został wykonany.

§ 5. Badania lekarskie potrzebne do wydania orzeczenia o dopuszczalności dokonania zabiegu sztucznego uodpornienia są bezpłatne.

§ 6. 1. Dokumentem stwierdzającym wydanie orzeczenia o dopuszczalności dokonania zabiegu sztucznego uodpornienia jest zaświadczenie wystawione według ustalonego wzoru.

2. Zaświadczenie określone w ust. 1 wystawia się po ustaleniu okoliczności określonych w § 3 i 4.

3. Zakład, który wydał zaświadczenie określone w ust. 1, obowiązany jest do przechowywania dokumentacji stanowiącej podstawę do wystawienia zaświadczenia.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: J. Kostrzewski

41

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 28 stycznia 1972 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w portach morskich i śródlądowych.

Na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 1965 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy (Dz. U. Nr 13, poz. 91) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Żeglugi z dnia 6 września 1967 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w portach morskich i śródlądowych (Dz. U. Nr 39, poz. 200) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 8 w ust. 1 wyraz „pięcioletnią” zastępuje się wyrazem „czteroletnią”, a w ust. 2 wyraz „trzech” zastępuje się wyrazem „dwóch”;
- 2) w § 36 dodaje się ust. 3, 4 i 5 w brzmieniu:
„3. Jeżeli pomocniczy sprzęt przeladunkowy bądź jego

elementy wykazują pęknięcia lub trwałe odkształcenia albo zużycie, które spowodowało zmniejszenie pierwotnej grubości lub średnicy o 10% w dowolnym miejscu, powinny być one wycofane z eksploatacji. Nadzór techniczny może dopuścić do eksploatacji zawiesia i ich elementy wykazujące zużycie ponad 10% pierwotnej grubości lub średnicy, jednak nie większe niż 20%, jeżeli upewni się, że:

- a) będą one obciążane poniżej dopuszczalnego obciążenia roboczego albo
- b) współczynniki bezpieczeństwa są wyższe od minimalnych ustalonych przepisami niniejszego rozporządzenia oraz

c) rodzaj, charakter zużycia i obciążeń bądź warunki pracy nie stwarzają zagrożenia bezpieczeństwa.

4. Jeżeli oględziny zewnętrzne okazały się niewystarczające dla określenia wartości użytkowej sprzętu lub jego elementu, nadzór techniczny przedsiębiorstwa powinien przeprowadzić lub spowodować badanie pod próbnym obciążeniem zwiększonym od dopuszczalnego obciążenia roboczego (DOR) o nie mniej niż:

obciążenie próbne większe od DOR o:	przy dopuszczalnym obciążeniu roboczym (DOR):
25%	do 20 ton
5 ton	od 20 do 50 ton
10%	powyżej 50 ton

5. Instrukcje, o których mowa w § 11 ust. 2, powinny również określać sposób ewidencjonowania i podawania do wiadomości użytkowników ewentualnych ograniczeń wynikających z przepisów niniejszego paragrafu.”;

- 3) § 37 otrzymuje brzmienie:

„§ 37. 1. Bloki i elementy pomocniczego sprzętu przeładunkowego, takie jak łańcuchy, pierścienie, haki, ogniwa łącznikowe (szakle), uchwyty i krętliki powinny być badane pod próbnym obciążeniem statycznym zgodnie z przepisami § 36 w następujących wypadkach:

- 1) przed wprowadzeniem do eksploatacji nowych bloków i elementów sprzętu, jeżeli nie zostało stwierdzone w zaświadczeniu producenta, że były badane po wykonaniu,
- 2) po każdej naprawie lub przeróbce na gorąco,
- 3) po wyżarzaniu okresowym.

2. Próby określone w ust. 1 przeprowadzają jednostki organizacyjne posiadające odpowiednie wyposażenie i specjalistów, które po stwierdzeniu, że badany sprzęt lub element nie uległ uszkodzeniu w czasie prób, wykonują na nim trwałe i wyraźne oznaczenie dopuszczalnego obciążenia roboczego (DOR) oraz wystawiają zaświadczenie o wykonanych próbach.”;

- 4) § 38 otrzymuje brzmienie:

„§ 38. 1. Statyczne obciążenie próbne dla zawiesi z cięgnami z lin i pasów stalowych, z włókien roślinnych i syntetycznych oraz z łańcuchów, a także dla haków, uchwytów, pierścieni, klamer łącznikowych (szakli), krętlików, bloków jedno- i wielokrążkowych nie połączonych na stałe z urządzeniami przeładunkowymi powinno wynosić:

dwukrotne dopuszczalne obciążenie robocze	dla zawiesi i elementów o obciążeniu roboczym do 20 ton
zwiększone o 20 ton dopuszczalne obciążenie robocze	dla zawiesi i elementów o obciążeniu roboczym od 20 do 40 ton
półtorakrotne dopuszczalne obciążenie robocze	dla zawiesi i elementów o obciążeniu roboczym powyżej 40 ton

Za dopuszczalne obciążenie robocze bloków uważa się największy dopuszczalny udźwig na na haku lub pierścieniu danego bloku.

2. Warunki statycznego obciążenia próbnego elementów pomocniczego sprzętu przeładunkowego, nie wymienionych w ust. 1, powinny być określone w dokumentacji technicznej lub w normach.”;

- 5) § 39 otrzymuje brzmienie:

„§ 39. 1. Łańcuchy, pierścienie, haki, ogniwa łącznikowe i krętliki powinny być odpowiednio wyżarzone (wyżarzanie normalizujące lub odprężające) w następujących wypadkach:

- 1) przed wprowadzeniem do eksploatacji nowych elementów sprzętu, jeżeli nie zostało stwierdzone w zaświadczeniu producenta, że były wyżarzone w czasie wykonania bądź nie wyrażono przeciwwskazań wyżarzania,
- 2) po naprawie lub przeróbce na gorąco,
- 3) jeżeli producent zalecił wyżarzanie okresowe.

2. Eksploatowane elementy pomocniczego sprzętu przeładunkowego wykonane ze stali zgrzewanej, niezależnie od wymagań ust. 1, podlegają okresowemu wyżarzaniu w odstępach 12 miesięcy.”;

- 6) w § 59 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przy użyciu dwóch zawiesi o obwodzie zamkniętym, gdy układ cięgien nie zapewnia równomiernego ich obciążenia, łączne obciążenie nie powinno przekraczać wielkości obciążenia roboczego jednego zawiesia.”;

- 7) w § 61 ust. 2:

- a) na końcu pkt 1 dodaje się wyrazy: „współczynniki podane wyżej mogą być zmniejszone do 5,0, jeżeli dopuszczalne obciążenie robocze (DOR) zawiesia ma wynosić więcej niż 20 ton”,
- b) pkt 2 lit. b) otrzymuje brzmienie: „b) dla zawiesi wykonanych z lin stalowych 7,0”,
- c) na końcu pkt 2 dodaje się wyrazy: „współczynniki podane wyżej mogą być odpowiednio zmniejszone o 1, jeżeli dopuszczalne obciążenie robocze (DOR) zawiesia ma wynosić więcej niż 20 ton, jednak nie powinny być mniejsze od 6,0.”

- § 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: J. Szopa